

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/154/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717010321
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Deák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6717010321.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Deáka a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Juraja Babjaka, o odvolaní obžalovaného W. K. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 4T/118/2017 zo dňa 08.11.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. sa z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o súhrnnom treste pri zmene čiastkového skutku uvedeného pod bodom 2/ tak, že:

časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. 2016007, medzi dodávateľom W. K. - FIRMA AMIKOR, s miestom podnikania A.G.L. Svobodu 9, 984 01 Lučenec, s IČO: 40 611 922 - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania 984 01 Lučenec, ul. L. Štúra č. 2210/17 a odberateľom M.B.P. s.r.o., Koblížna 12, Brno, vystavenej na sumu 14.790,00 € zo dňa 07.12.2016, dňa 07.12.2016 v úmysle následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu sa prostredníctvom prepravcu K. V. - Autodoprava, Družstevná 377/1, 985 11 Halič, IČO: 41 859 383, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti M.B.P. s.r.o., Koblížna 12, Brno, avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 07.12.2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS Slovnaft, nachádzajúcej na ceste E58 v smere Zvolenská Slatina - Zvolen, po pravej strane v smere jazdy so sídlom Zvolen-Lieskovec, Osloboditeľov 447, došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE rôznych modelov a veľkostí, pričom pri správnom vyčíslení hodnoty prepravovaného počtu kusov obuvi by získal prospech 9.565,- Eur.

Krajský súd rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. o d s u d u j e obžalovaného W. K., nar. XX.XX.XXXX podľa § 233 ods. 2, § 38 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo, model 80GO, Lenovo G50-30.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W. K. z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Zvolen bol obžalovaný W. K. uznaný vinným z pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. b) Tr. zák. spáchaného v bode 2/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po tom, ako v presnejšie nezistenej dobe od 03:00 hod. do 04:00 hod. dňa 29.11.2016, v Rakúskej republike, v spoločnosti SCHÜTZE-SCHUHE GmbH & Co. KG, Pregartener Straße 15, 4284 Tragwein, páchatel' odcudzil obuv zn. SCHÜTZESCHUHE, rôznych modelov a veľkostí, v počte najmenej 1 873 párov, v hodnote najmenej 180.000 €, si následne obžalovaný W. K., ako živnostník vystupujúci v mene podnikateľského subjektu W. K. - FIRMA AMIKOR, s miestom podnikania A.G.L. Svobodu 9, 984 01 Lučenec, IČO: 40 616 801, v presnejšie nezistenej dobe po 29.11.2016, na presnejšie nezistenom mieste zadovážil presnejšie nezistené množstvo obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, rôznych modelov a veľkostí a to aj napriek tomu, že vopred vedel, že vyššie uvedená obuv zn. SCHÜTZE-SCHUHE pochádza z trestnej činnosti, ktorú v úmysle zatajiť jej existenciu a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu pre seba a ako aj doposiaľ nestotožnené osoby, uschoval a ukrýval na presnejšie nezistenom mieste, a to do doby,

1/ kedy časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, rôznych modelov a veľkostí, v množstve najmenej 842 párov, na podklade viacnásobnej telefonickej komunikácie a dohody medzi obžalovaným W. K. a K. K. C., nar. XX.XX.XXXX, prebiehajúcej v období od 29.11.2016 do 03.12.2016, za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške najmenej 12.750,- €, obžalovaný W. K. dňa 03.12.2016 v poobedňajších hodinách, z presnejšie nezisteného miesta v meste Lučenec, bez vystavenia akéhokoľvek dokladu preukazujúceho pôvod vyššie uvedeného tovaru, zabezpečil prepravu vyššie uvedeného tovaru, ktorý dňa 03.12.2016 vo večerných hodinách K. K. C. prevzal a uložil v priestoroch rodinného domu č. XXX/XX nachádzajúceho sa na ul. X.K. v Q. K., za ktorý následne K. K. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. K., ul. X.K. XXX/XX, v období od 03.12.2016 do 06.12.2016 najmenej v dvoch hotovostných splátkach a najmenej dvomi vkladmi hotovosti vo výške po 500,- € na č. ú.: I vyplatil obžalovanému W. K. sumu vo výške najmenej 12.000,- €

2/ časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. 2016007, medzi dodávateľom W. K. - FIRMA AMIKOR, s miestom podnikania A.G.L. Svobodu 9, 984 01 Lučenec, s IČO: 40 611 922 - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania 984 01 Lučenec, ul. Ľ. Štúra č. 2210/17 a odberateľom M.B.P. s.r.o., Koblížna 12, Brno, vystavenej na sumu 14.790,00 € zo dňa 07.12.2016, dňa 07.12.2016 v úmysle následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške viac ako 2.660,- €, sa prostredníctvom prepravcu K. V. - Autodoprava, Družstevná 377/1, 985 11 Halič, IČO: 41 859 383, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti M.B.P. s.r.o., Koblížna 12, Brno, avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 07.12.2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS Slovnaft, nachádzajúcej na ceste E58 v smere Zvolenská Slatina - Zvolen, po pravej strane v smere jazdy so sídlom Zvolen-Lieskovec, Osloboditeľov 447, došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE rôznych modelov a veľkostí

3/ časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 287 párov uschoval a ukrýval v sklade na ul. S. v Q., ktorý mal obžalovaný W. K. prenajatý na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi X. X. N. s miestom podnikania 985 00 Lupoč ako „prenajímateľom“ a W. K. - ul. A.G.L. Svobodu 9, 984 01 Lučenec, IČO: 40 616 801 ako „nájomcom“ zo dňa 18.11.2016, z dôvodu úmyselného zatajenia ich existencie a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu, a to až do doby 08.12.2016, kedy v čase od 03.00 hod. v rámci prehliadky iných priestorov došlo k zaisteniu 287 párov obuvi zn. SCHÜTZESCHUHE rôznych modelov a veľkostí.

Bol za to odsúdený podľa § 233 ods. 2, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému trestu odňatia slobody na 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uložený obžalovanému W. K. rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2T/179/2014 zo dňa 04.11.2016, právoplatným dňa 14.06.2017 v spojení

s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To 56/2017 zo dňa 14.06.2017, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu bol podmienene odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 5 rokov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo model 80 GO, Lenovo G50-30 s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie okresný prokurátor a obžalovaný W. K., a to i prostredníctvom obhajkyne.

V odvolaní prokurátor uviedol, že okresný súd vyhodnotil dôkazy v prospech obžalovaného, keď sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a zmenil právnu kvalifikáciu, keď uznal obžalovaného vinným zo zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti len podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. b) Tr. zák. a vypustil odsek 3 písm. b) predmetného ustanovenia. S týmto výrokom okresného súdu sa prokurátor nestotožňuje, čo sa týka viny i výšky uloženého trestu. Pokiaľ ide o čiastkový skutok uvedený na prvom mieste, ten prokurátor pokladá za preukázaný výpoveďou svedka K. C., ktorý potvrdil množstvo obuvi odkúpenej od obžalovaného, pričom obžalovaný tak získal v prospech najmenej 14.000,- Eur.

Poukazuje aj na listinné dôkazy, záznamy z odpočúvania realizovaného v zmysle zákona č. 166/2003 Z. z. Z týchto záznamov vyplýva, že obžalovaný najprv ponúkal K. C. obuv za 3.000,- Eur, pričom sa dohodli na polovici tejto sumy. Svedok jednoznačne nevedel uviesť sumu vyplatenú obžalovanému a uvádzal 12.000,- až 14.500,- Eur. Podľa názoru prokurátora súd nedostatočne vyhodnotil a nesprávne zmenil v skutkovej vete výšku vyplatenej sumy na 12.000,- Eur.

Aj čo sa týka čiastkového konania pod bodom 2/, vyčíta prokurátor súdu, že nelogickým spôsobom vypočítal výšku nelegálneho prospechu na 9.565,- Eur. Obžalovaný K. v prípravnom konaní predložil faktúru č. 2016007 vystavenú na sumu 14.790,- Eur, ktorá bola zohľadnená v dodacom liste i medzinárodnom nákladnom liste. Prokurátor má za to, že úvaha súdu o množstve prepravovanej obuvi a následného výpočtu neoprávneného prospechu neobstojí práve s poukazom na obžalovaným predloženú faktúru. Podľa prokurátora bolo dostatočne preukázané, že obžalovaný K., majúc vedomosť o nelegálnom pôvode tovaru, za účelom získania prospechu, sa snažil odcudzenú obuv ukryť a získať odberateľa. Podľa prokurátora je dostatočne preukázané, že obžalovaný sa snažil získať nelegálny prospech 28.790,- Eur.

Prokurátor má za to, že konanie obžalovaného je potrebné kvalifikovať v zmysle obžaloby, a to podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Tr. zák., spáchaného v bode 2/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., kde je hrozené trestom odňatia slobody na 7 až 12 rokov.

Prokurátor navrhol zrušiť rozsudok a uložiť obžalovanému pri navrhovanej právnej kvalifikácii primeraný trest.

Čo sa týka odvolania podaného samotným obžalovaným a jeho obhajkyňou, tieto sa vzájomne prelínali a vzhľadom na veľký rozsah písomného odvolania bolo potrebné odvolanie zhrnúť do bodov. Obžalovaný a jeho obhajkyňa namietali najmä:

1/ Nezákonne získané dôkazy v prípravnom konaní, hlavne čo sa týka operatívno - pátracej činnosti polície, keď táto ešte pred zásahom (zadržaním obžalovaného a vykonaním prehliadky osobného motorového vozidla) disponovala informáciami o tom, že v sklade v Lučenci sa nachádza obuv a po naložení obuvi do vozidla Citroën Jumper a Škodu Octavia, ktorú viedol on, sledovali bez toho, aby si zadovážili príkaz prokurátora, či súdu. Podľa neho nemohli vykonávať operatívno - pátraciu činnosť tzv. pasívnym spôsobom, ako to nazval prokurátor.

2/ Podľa obžalovaného z ITP záznamov z telefónneho čísla XXXX XXXXXX od 02.12.2016 mala polícia dostatok informácií zakladajúcich dôvodné podozrenie. Z GPS signálu mala polícia vedomosť kde sa nachádza a mala voči nemu zakročiť formou služobného zákroku. Polícia sa pohybovala na ul.

Továrenskej, blízko skladu, kde bola obuv uložená. Neboli vypočuté osoby ním navrhované, ktoré mali potvrdiť, že policajti sa na neho informovali.

3/ Spochybňuje tiež náhodné zastavenie nákladného automobilu, v ktorom bola prevážaná obuv. Colníci D. a W. uvádzali, že nadriadení im oznámili, aby toto auto zastavili na podnet polície. Podľa neho polícia vykonala sledovanie v rozpore s Trestným poriadkom. V tomto smere predkladá aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Má za to, že polícia mala informácie od 02.12.2016 a nemala si počínať pasívne. Obstarané dôkazy potom pokladá za nezákonné.

4/ Obžalovaný namieta tiež spôsob vypočúvania svedka C., ktorý bol podľa neho navádzaný k inej než pôvodnej výpovedi, hlavne čo sa týka ceny, ktorú tento svedok zaplatil za dodanú obuv. Podobne bol podľa obžalovaného ovplyvňovaný k výpovedi aj svedok V. - vodič nákladného motorového vozidla prevážajúceho obuv.

5/ Okresný súd nemal uznať ITP záznamy a ich prepisy, keď kópiu záznamov je možné postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu a tieto nemali byť poskytnuté KR PZ Banská Bystrica. Na základe týchto ITP ho mohla obviniť len Prokuratúra Bratislava. Použité záznamy ITP pokladá za nezákonný dôkaz.

6/ Spochybňuje tiež stopy DNA na batérii mobilného telefónu, ktorý bol nájdený na mieste krádeže, pričom má za to, že DNA je prenosná napr. podaním ruky. Tým chce poukázať na to, že o pôvode pracovnej obuvi z trestnej činnosti nevedel. V týchto súvislostiach poukazuje aj na znalecký posudok, kde je uvedené, že nemá sklony ku konfabuláciám a podľa neho jeho verziu by mali potvrdiť aj svedkovia D. a F..

7/ V rámci doplnenia odvolania obžalovaný predložil aj písomné doklady, ktorými chcel poukázať na nezákonný postup polície pred začatím trestného stíhania.

8/ Obhajkyňa v odvolaní a vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora argumentuje podobne ako obžalovaný, s doložením rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, navyše uvádza, že okresný súd nerozhodol samostatným výrokom v bode 4/ obžaloby, pričom tento čiastkový skutok mal oslobodiť. Navrhuje chýbajúci výrok doplniť.

V konečnom dôsledku obžalovaný a jeho obhajkyňa navrhujú, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora možno sčasti označiť za dôvodné, čo však nemožno povedať o odvolaní obžalovaného.

Odvolací súd prihliadol aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, pretože tieto by odôvodňovali podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu trestného spisu pre krajský súd vyplynulo, že okresný súd vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré sčasti našli odraz v právnych záveroch, až na použitie hmotno - právneho ustanovenia týkajúceho sa súhrnného trestu, ktorý súd aplikoval nesprávne. Krajský súd musel tiež upraviť skutkovú vetu čiastkového konania uvedeného pod bodom 2/, kde síce okresný súd v odôvodnení sa zmenou výšky prospechu v odôvodnení zaoberal, nedal tomu výraz v uvedenej skutkovej vete.

Obžalovaný k trestnej činnosti uvádzal, že dostal ponuku na väčšie množstvo pracovných topánok s tým, aby obstaral záujemcov, prípadne aby sám tieto topánky speňažil, od známeho, o ktorom vie len to, že sa volá C. a má byť z F.. Tento známy ho tiež požiadal, aby mu v Rakúsku zapožičal luxusnejšie osobné auto. K stretnutiu malo dôjsť v Bratislave. On bol potom v Rakúsku aj s priateľkou, kde zapožičal osobné motorové vozidlo Alfa Romeo, pričom cestou sa zastavoval vo firmách, s ktorými chcel spolupracovať, niektoré firmy si aj fotil. Čo sa týka pracovnej obuvi, mal sa dohodnúť s C. na stretnutí v Čechách, tam mu C. predstavil osobu menom N., ktorý mu ukázal topánky odfotené v mobilnom telefóne a potom aj v krabici. Ponúkali mu 1800 až 2000 párov obuvi. Aj keď peniaze nemal, klamal, že obuv kúpi. Potom pokračovali v ceste na Slovensko, kde za nimi prišlo aj nákladné vozidlo, ktoré viezlo obuv. Toto nákladné

vozidlo odstavili pred jeho skladom v Lučenci. Dohodli sa, že sa bude snažiť v blízkom časovom horizonte obstarat' záujemcov. Obuv potom ponúkol známemu K. C. z Q. K., ktorý súhlasil, že kúpi časť topánok, za ktorú zaplatí 14.000,- Eur. Keď však prišli za C., ten uviedol, že nemá dostatok peňazí a tovar nekúpi. On mu povedal, aby išiel za C. a N., ktorí sedeli v aute s tým, nech sa dohodnú. Obuv bola napokon u C. vyložená, C. C. a jeho spoločníkovi dal 7.000,- Eur. Nákladné vozidlo sa potom vrátilo. Aj on mal záujem o pracovnú obuv, preto si požičal od C. 5.000,- Eur a tiež dostal províziu za sprostredkovanie. Peniaze odovzdal C. a N., ktorí mu dali faktúru. C. mu tiež poslal peniaze na účet jeho zamestnankyne, pomocou ktorých mal obstarat' prepravu obuvi, ktorú hodlal predat' v Brne prostredníctvom svojho známeho K., ktorého priezvisko tiež nepoznal.

Na prevoz obuvi do Brna potreboval dodací list k tovaru, preto si v programe Superfaktúra vytvoril faktúru, program však riadne neovládal a nevedel tam uviesť niektoré údaje. Keďže požiadavka z Brna bola na určitý druh obuvi, túto musel vytriediť. Na prepravu do Brna si objednal K. V., ktorý mal k dispozícii dodávkové vozidlo Citroën Jumper. Ako ďalej uvádzal, dňa 07.12.2016 išiel pred týmto vozidlom na svojom motorovom vozidle, pričom bol kontrolovaný a napokon zadržaný políciou. Obžalovaný tvrdil, že o pôvode obuvi vôbec nevedel a nepredpokladal, že je kradnutá.

Aj krajský súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výpoveď obžalovaného bola vyvrátená výpoveďou svedka K. C., ktorý uviedol, že o predaji obuvi komunikoval najprv prostredníctvom telefónu len s obžalovaným. Jednoznačne uviedol, že nebol v kontakte so žiadnymi ďalšími osobami, ktorým by mal táto obuv patriť. Obžalovaný mu najprv ponúkal okolo 1800 párov obuvi za 30.000,- Eur. Nakoniec sa dohodli len na odpredaji 800 až 900 párov obuvi. Obžalovaný tovar doviezol za pomoci nákladného motorového vozidla. V deň dodania tovaru chcel 15.000,- Eur, ktoré mu však svedok nevedel vyplatiť. V tento deň mu dal okolo 3.000,- Eur a nasledujúci deň okolo 8.000,- Eur, o čom svedčí aj výber z účtov tohto svedka. Svedok vzhľadom na odstup času nevedel jednoznačne uviesť, koľko zaplatil obžalovanému za dodávku obuvi, ale uvádzal, že to bolo tak od 12.000,- do 14.500,- Eur. Svedok potvrdil, že obžalovanému na účet nejakej ženy zaslal 500,- až 1.500,- Eur, o ktoré ho tento žiadal. Svedkovi obžalovaný povedal, že za sprostredkovanie predaja dostal províziu 1.500,- Eur.

Správne potom, napriek odvolacím námietkam prokurátora sa okresný súd priklonil k hranici 12.000,- Eur, keďže táto čiastka bola pre páchatel'a priaznivejšia. Telefonická komunikácia medzi obžalovaným a svedkom C. vyplynula z odpisu rozhovorov medzi nimi, na základe odpočúvania podľa zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno - technických prostriedkov.

V tomto smere neobstojí tiež odvolacia námietka obžalovaného, že tento svedok bol políciou navádzaný, aby uvádzal cenu obuvi, ktorá by svedčila v jeho neprospech. Sám svedok však uvádzal, že bol vypočúvaný políciou v prítomnosti obhajkyne, výsluch bol vedený korektne a vyšetrovateľ mu predkladal len fakty, či dôkazy, na ktoré on reagoval.

Aj svedkyňa D. N. I. potvrdila, že pri svedkovi C. v Q. K., kde bol prevážaný nejaký tovar, bola aj ona. Okrem vodiča nákladného motorového vozidla, v ktorom bol uložený tovar, tam žiadne iné osoby neboli, ako vodiča vozidla opoznala O. K., hoci tento tieto skutočnosti popieral. Aj svedok A. D. bol v Q. K. pri vykladaní nejakého tovaru, registroval len jedného neznámeho muža, ktorý dával peniaze obžalovanému a ktorý hovoril po slovensky.

Čiastkový skutok pod bodom 2/ mal súd za preukázaný a obhajobu obžalovaného vyvrátenú výpoveďami svedkov colníkov D. T. D. a K. W. W., ktorí v rámci výkonu služobnej činnosti zastavili v obci Zvolenská Slatina vozidlo vedené obžalovaným a druhé vozidlo Citroën Jumper riadený svedkom V.. Títo svedkovia potvrdili, že od nadriadených obdržali pokyn, aby zastavili a podrobili kontrole tieto vozidlá na základe žiadosti polície. Keď tak urobili, bol im predložený dodací list a medzinárodný doklad CMR k preprave tovaru, pričom zisťovali, či prepravovaný tovar podlieha ochrane duševného vlastníctva. Keďže obžalovaný uvádzal, že sa jedná o jeho tovar, žiadali príslušné doklady o jeho nadobudnutí a o jeho pôvode. Medzitým sa presunuli na čerpaciu stanicu. Keďže vznikli pochybnosti o pôvode tovaru, boli privolaní aj policajti. Obžalovaný najprv uvádzal, že tovar má z Rakúska, pričom doniesol aj nejakú faktúru, potom v mobilnom telefóne ukázal nadobúdací doklad o tovare, ktorý mal pochádzať z Prahy. Vec potom prevzal vyšetrovateľ.

Na základe výpovede svedka K. V. - autodopravcu a vodiča dodávkového vozidla Citroën Jumper mal prvostupňový súd preukázané, že z Lučenca do Brna malo byť pôvodne prepravovaných zhruba 800 párov obuvi, avšak počty a druhy obuvi sa menili a reálny údaj bol 565 párov obuvi, ktoré uviedol aj v CMR. Vzhľadom na predloženú faktúru obžalovaným a reálny počet obuvi správne ustálil prvostupňový súd hodnotu obuvi (oproti obžalobe, ktorá aj v odvolaní vychádzala z faktúry) na 9.565,- Eur. Túto skutočnosť, z ktorej prvostupňový súd vychádzal, však nezapracoval do skutkovej vety čiastkového konania uvedeného pod bodom 2 a krajský súd túto nepresnosť musel napraviť, čo však nemalo dosah na ustálenie viny obžalovaného.

Nemožno akceptovať ani v odvolaní obžalovaným namietanú skutočnosť, že svedok V. bol ovplyvňovaný políciou, aj tento svedok bol vypočúvaný v prítomnosti obhajkyne, jednalo sa o nezainteresovaného svedka, ktorý nepociťoval nejaký tlak zo strany polície. Napokon na základe jeho výpovede bola upresnená výška škody v prospech obžalovaného.

V tejto súvislosti je potrebné sa pristiaviť aj pri odvolacích námietkach obžalovaného, ktorý označil zásah colníkov za nezákonný a dôkazy tak získané procesne nepoužiteľné (bod 3 odvolacích námietok). Tieto námietky nadväzovali tiež na podľa obžalovaného nezákonne získané dôkazy v prípravnom konaní, keď polícia pred zadržaním disponovala informáciami, kde sa môže nachádzať obuv a po jej naložení do auta, polícia zrejme sledovala jeho a toto motorové vozidlo bez príkazu prokurátora (bod 1 odvolacích námietok), disponovala tiež ITP záznamami, z ktorých mala dostať informácií zakladajúcich dôvodné podozrenie a mala voči nemu zakročiť formou služobného zákroku. Inak mali postupovať v zmysle Trestného poriadku (bod 2 námietok). To všetko vzhľadom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR.

Krajský súd má za to, že daná dôkazná situácia je odlišná od rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na časové súvislosti, keď:

- 29.11.2016 došlo ku krádeži pracovnej obuvi v Rakúsku
- 01.12.2016 sudca Krajského súdu Bratislava vydal rozhodnutia v zmysle zákona č. 166/2003 Z. z. o odpočúvaní telefónnej stanice s číslom používaným obžalovaným, a to i na základe spolupráce s justičnými orgánmi Rakúska
- z úradného záznamu polície z 02.12.2016 vyplýva, že sa nepodarilo vypátrať sklad, kde bola obuv uložená (č. I. 2518)
- 03.12.2016 bola obuv dopravená svedkovi C., pričom obžalovaný nebol sledovaný políciou
- 07.12.2016 bola obuv prepravovaná obžalovaným do Brna, pričom bol tento kontrolovaný colníkmi a následne po privolaní polície zadržaný.

Zákon č. 171/1993 Zb. o policajnom zbore uvádza:

Podľa § 9 ods. 1 uvedeného zákona, policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Podľa § 10 ods. 1 písm. c) spomínaného zákona, policajt nie je povinný vykonať služobný zákrok ak tomu bráni dôležitý záujem služby.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, dôležitým záujmom služby podľa § 10 ods. 1 písm. c) sa rozumie ak policajt vykonáva alebo zabezpečuje operatívnu pátraciu činnosť, alebo používa informačno-technické prostriedky.

Podľa § 38a ods. 1, operatívno - pátracou činnosťou sa rozumie systém spravidla utajených spravodajských opatrení vykonávaných policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zaisťovania jej páchatel'ov, či vypátranie osôb a vecí. Podľa § 39 ods. 1, 2, 3, prostriedkami operatívno - pátracej činnosti sa na účely tohto zákona rozumie sledovanie osôb a vecí, monitorovanie osôb a dopravných prostriedkov... Policajný zbor je oprávnený používať prostriedky operatívno - pátracej činnosti pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov.

Podľa § 39a ods. 1, kriminálnym spravodajstvom sa na účely tohto zákona rozumie činnosť, ktorou sa utajeným spôsobom získavajú, sústreďujú a vyhodnocujú informácie o trestných činoch a ich páchatel'och a vytvárajú sa podmienky na použitie agenta.

Podľa § 69 ods. 4, informácie a osobné údaje, ktoré vedie Policajný zbor podľa odseku 1, ako aj zvukové, obrazové alebo iné záznamy z miest verejne prístupných, ktoré vedie Policajný zbor podľa odseku 2 sa

poskytujú prokuratúre a súdom... a ďalším právnickým a fyzickým osobám, len ak je to nevyhnutné na plnenie ich úloh podľa osobitného zákona.

Podľa § 26 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve, colník na území SR je pri plnení úloh podľa tohto zákona oprávnený spôsobom ustanoveným podľa osobitných predpisov dávať pokyny na zastavenie osoby a dopravného prostriedku, vykonávať colnú kontrolu batožiny, dopravného prostriedku, jeho nákladu, prepravných a sprievodných listín a kontrolu z hľadiska dodržiavania daňových predpisov; ... zastavenie osoby a dopravného prostriedku a kontrola batožiny, nákladu, prepravných a sprievodných listín nesmie sledovať iný záujem, než odhalenie tovaru, ktorý unikol colnému dohľadu alebo tovaru, pri ktorom je podozrenie, že unikol colnému dohľadu, zistenie totožnosti osoby, ktorá tovar colnému dohľadu odňala alebo sa na tomto odňatí zúčastnila, ako aj vykonanie opatrení podľa colných predpisov alebo daňových predpisov.

Podľa zaužívanej súdnej praxe Najvyššieho súdu SR policajný zbor operatívno - pátraciu činnosť vykonáva iba do okamihu, pokiaľ nezistí potrebné informácie o páchatelovi a trestnej činnosti, odôvodňujúce začatie trestného stíhania.

Z uvedeného vyplýva, že polícia mala určité indície a poznatky, že obžalovaný môže mať v držbe obuv, ktorá mohla pochádzať z trestnej činnosti, čo samo o sebe neznamená, že tento pácha trestnú činnosť. Polícia ale nemala poznatky, kde je tovar ukryvaný a ako obžalovaný hodlá s ním nakladať, čím by naplnil znaky trestného činu. Pokiaľ polícia požiadala o spoluprácu aj colné orgány, tie si vykonávali svoju právomoc v zmysle zákona č. 652/2004 Z. z. Tieto vlastne odhalili, že obžalovaný v zmysle dokladov preváža nelegálne získaný tovar. Až týmto vznikol zákonný predpoklad na začatie trestného stíhania vo veci.

Napokon voči obžalovanému za skutky uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku svedčili aj listinné dôkazy. Výsledok právnej pomoci justičných orgánov Rakúska, z ktorých bolo zistené, že obžalovaný je dôvodne podozrivý, že dňa 29.11.2016 v skorých ranných hodinách s neznámymi spolupáchateľmi odcudzil spoločnosti SCHÜTZE-SCHUHE 1.873 párov pracovnej obuvi. Na mieste bol nájdený stratený mobilný telefón so slovenskou SIM-kartou, ako aj obaly z potravín so slovenskými nápismi. Podľa sms-správ bol identifikovaný ako vlastník obžalovaný. Na telefóne bol nájdený aj zmiešaný profil DNA obžalovaného a ďalšej osoby.

Pri domovej prehliadke K.. C. vydal 842 krabíc obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE. Zo zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov, ktoré mal prenajatý obžalovaný bolo zaistených 287 krabíc rovnakej pracovnej obuvi. Pri prehliadke vozidla obžalovaného boli zistené listinné doklady spojené s prepravou a tiež notebook Lenovo model 80 GO, na ktorom boli vytvorené faktúry.

Z grafických súborov notebooku je zrejmé, že 15.11.2016 boli zisťované lokalizačné údaje k sídlu spoločnosti, kde bola odcudzená obuv a tiež vyhotovené fotografie blízko tejto spoločnosti.

Podľa analýzy zabezpečenej telekomunikačnej činnosti pre telefón používaný obžalovaným +XXXXXXXXXXXX, tento sa v období od 16.11.2016 až do 17.11.2016 nachádzal mimo územia SR, a to na území ČR.

Na základe informácií zo systému mýtnych brán bolo identifikované nákladné motorové vozidlo ev. č. K. M. zn. Renault MIDLUM 150.09/B, ktorého majiteľom bol K. A.. Toto vozidlo dňa 29.11.2016 v čase o 20.56 hod. vstúpilo na územie SR z ČR cez hraničný prechod Kúty. Vozidlo potom pokračovalo do Lučenca, kde sa nachádzalo do 03.12.2016, kedy sa v čase od 15.05 do 17.16 hod. presunulo do Liptovského Mikuláša, odkiaľ pokračovalo do lokality Senec - Vajnory. Trasa tohto vozidla bola porovnávaná s údajmi z mobilného telefónu obžalovaného, pričom bolo zistené, že toto vozidlo sa presúvalo z Lučenca do Liptovského Mikuláša totožnou trasou ako vozidlo, ktoré viedol W. K..

Obhajobu obžalovaného vyvracajú aj zabezpečené prepisy telefonických hovorov a sms-správ účastníckej stanice +XXXXXXXXXXXX používané obžalovaným, ktorá bola monitorovaná na základe súhlasu sudcu Krajského súdu Bratislava pod č. KSBA-V-981/2016-6Ntt-294/2016 zo dňa 01.12.2016. Dňa 17.01.2017 boli odtajnené hovory z uvedenej akcie.

V tejto súvislosti neobstojí odvolacia námietka obžalovaného, že prepis hovorov nemohol byť postúpený KR PZ Banská Bystrica, ale len vecne a miestne príslušnému útvaru polície v Bratislave.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 166/2003 o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno - technických prostriedkov, kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len "záznam"), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci; to neplatí, ak ide o postúpenie záznamu alebo jeho kópie v rámci spolupráce spravodajských služieb s orgánmi iných štátov obdobného zamerania a pôsobnosti a medzinárodnými organizáciami podľa osobitného predpisu 6a) a tiež na účely jeho jazykového prekladu, odtajnenia vrátane jeho dešifrovania alebo dekódovania, ak

osoba, ktorej sa má záznam alebo jeho kópia takto poskytnúť, podpíše vyhlásenie o mlčanlivosti. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Z uvedeného je zrejmé, že vyšetrovanie predmetnej trestnej činnosti vykonávalo KR PZ Banská Bystrica, v obvode ktorého došlo k trestnej činnosti. Tento štátny orgán už nesmel vyhotoviť kópiu záznamu alebo jeho prepis a poskytnúť ho inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy.

Navyše informácie získané odpočúvaním podľa § 7 ods. 2 zákona č. 166/2003 mohli byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, lebo sa týkali trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť ITP (§ 155 ods. 1 Tr. por.).

Správne si počínal okresný súd, keď nepričítal k tarche obžalovanému aj čiastkový skutok uvedený pod bodom 4/ obžaloby, teda že mal ukrývať na neznámom mieste okrem obuvi nájdenej v jeho sklade aj ďalších 192 párov obuvi v úmysle zatajiť ich existenciu a následne ich previesť na inú osobu. Okresný súd správne vychádzal na základe dôkazov z toho, že na odcudzení obuvi v Rakúsku sa podieľalo viacero osôb (ako tomu nasvedčuje aj zistenie rakúskych justičných orgánov a tiež záznam KR PZ Banská Bystrica na č. I. 2518 - 2519). Nebolo potom možné bez akýchkoľvek pochybností dospieť k záveru, že zvyšok obuvi ukrýva obžalovaný, ktorý mal navyše obuv sústredenú vo svojom sklade.

Okresný súd tento čiastkový skutok vypustil, hoci ho mal, tak ako to uvádza v odvolacej námietke obžalovaný cestou obhajkyne, z tohto čiastkového skutku oslobodiť. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 10 ods. 16 Tr. por., v zmysle ktorého sa skutkom rozumie aj čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Napriek tomuto pochybeniu krajský súd toto nenaprával, pretože výsledok je v oboch prípadoch rovnaký, keďže páchatel'a zbavuje viny.

Správne si počínal okresný súd, keď potom uznal obžalovaného vinným pod bodom 1/ až 3/ z pokračovacieho trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 2 písm. b) Tr. zák. spáchaného v bode 2/ v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák., pretože veci pochádzajúce z trestnej činnosti v úmysle zatajiť ich existenciu a ich pôvod, za účelom zmarenia ich zaistenia na účely trestného konania, previedol na iného, uschoval a ukrýval a takým činom získal väčší prospech, pričom v bode 2/ k dokonaniu činu nedošlo. Okresný súd na rozdiel od obžaloby kvalifikoval konanie obžalovaného miernejšie, pričom vysvetlil prečo a za akých okolností upravil prospech, ktorý získal alebo sa snažil získať obžalovaný. Takto opatrený prospech presahoval hranice väčšieho rozsahu, ale nedosiahol hranice rozsahu značného, ktorý predstavuje čiastku 26.600,- Eur.

Obžalovaný tvrdil, a to i v rámci odvolania v odvolacích námietkach, že nevedel o pôvode obuvi a nepredpokladá, že táto je kradnutá. Tejto obrane obžalovaného nebolo možné uveriť, jednak z dôkazu spočívajúceho v zistení justičných orgánov Rakúska, z ktorého vyplýva, že obžalovaný sa nachádzal v mieste odcudzenia obuvi, napriek ním spochybňovanému DNA, zistenom na stratenom telefóne. O tom, že obuv bola získaná nelegálne, teda obžalovaný vedel, vyplýva to i zo zistených časových súvislostí, keď k odcudzeniu došlo dňa 29.11.2016 skoro ráno a už 01.12.2016 obžalovaný ponúkal túto obuv svedkovi C. prostredníctvom monitorovaného telefónu +XXXXXXXXXXXX. Z odposluchu tejto telefónnej stanice tiež vyplýva, že obžalovaný vedel o nelegálnosti pôvodu tovaru, keď ponúkal svedkovi C. obstaranie blokov a faktúr pre účtovníctvo. Navyše obžalovaný vyhotovil faktúru, že dodávateľom obuvi bola firma Boty R. Petr s.r.o., pričom táto firma podľa výpisu z Obchodného registra zanikla dňom 21.06.2005.

Pri ukladaní trestu prvostupňový súd však pochybil, keď ukladal obžalovanému súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s tým, že zrušil podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2T/179/2014 zo dňa 04.11.2016.

Súhrnný trest v zmysle § 42 ods. 1 Tr. zák. sa páchatel'ovi ukladá za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Súhrnný trest sa ukladá podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Obžalovaný sa prejednávanej pokračujúcej trestnej činnosti dopustil v čase od 03.12.2016 do 08.12.2016, pričom rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2T/179/2014 bol vyhlásený dňa 04.11.2016. Trestná činnosť bola teda spáchaná až po vyhlásení tohto rozsudku, v tomto prípade ide o recidívu a neboli naplnené podmienky na ukládanie súhrnného trestu.

Krajský súd preto zrušil výrok o uložení súhrnného trestu, pričom zmenil čiastkový skutok uvedený pod bodom 2/ bez toho, aby to malo dopad na vinu obžalovaného.

Odvolací súd potom ukladal obžalovanému samostatný trest, pričom za trestný čin, ktorého sa dopustil, je hrozené trestom odňatia slobody na 3 až 8 rokov.

Obžalovaný bol v minulosti opakovane súdne trestaný súdmi SR najmä pre majetkovú trestnú činnosť. Hľadá sa však na neho ako na súdne netrestaného. Bol opakovane odsúdený aj súdmi iných štátov

EÚ. Tieto odsúdenia sú však do 01.01.2013, pričom podľa prechodného ustanovenia § 438e Tr. zák., na odsúdenie iného členského štátu EÚ podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. sa neprihliada, ak nadobudlo právoplatnosť pred 01.01.2013.

Aj predmetnú trestnú činnosť obžalovaný spáchal po vyhlásení Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 2T/179/2014 zo dňa 04.11.2016, ale ešte predtým, ako tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, a to dňom 14.06.2017. V zmysle zaužívanej súdnej praxe možno ako na priťažujúcu okolnosť prihliadnuť len na predchádzajúce právoplatné odsúdenie. Taktiež ak o predchádzajúcom odsúdení platí zákonná fikcia, že na páchatel'a sa hľadí ako keby nebol odsúdený, nemôže ísť o priťažujúcu okolnosť.

Obžalovanému potom pri výmere trestu nič nepriťažovalo, ani nepoľahčovalo. Na druhej strane krajský súd musel zohľadniť výrazné sklony obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti a tiež, že sa v danom prípade dopustil trestnej činnosti, ktorá výraznejšie presahuje hranice z hľadiska prospechu určujúce trestný čin, za ktorý bol uznaný vinným, preto krajský súd dospel k záveru, že na obžalovaného je potrebné pôsobiť trestom odňatia slobody nad spodnou hranicou zákonom určenej trestnej sadzby. Preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody na 4 roky a 6 mesiacov. Aj keď nebolo možné prihliadnuť na to, že obžalovaný bol v nedávnej dobe vo výkone trestu odňatia slobody v štáte EÚ - Rakúsku, krajský súd má za to, že vzhľadom na jeho predchádzajúce a opakujúce sa pobyty vo výkone trestu odňatia slobody a vzhľadom na závažnosť spáchaného trestného činu bude potrebné na jeho nápravu pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody v prísnejších podmienkach, kde bude jeho náprava lepšie zaručená, obžalovaného preto krajský súd zaradil podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže bol zrušený súhrnný trest, do ktorého spadal aj trest prepadnutia veci, uložil krajský súd aj trest prepadnutia veci použitej na spáchanie trestného činu, patriace obžalovanému, a to 1ks notebook Lenovo model 80GO, Lenovo 650-30. Vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Vzhľadom na uvedené preto krajský súd odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné. Prokurátorovi vyhovel sčasti, čo sa týka ukladaného trestu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.